

Една сбъдната мечта

Ето, че дойде нашето време, нашата група получи шанса да представи не само едно училище, а цяла България. Проектът „Коменски“ ни позволи това. Нашата скромна групичка беше от 4 ученика и 2 невероятни госпожи. Преди това не бяхме стъпвали на борда на самолет, което ни донесе известна доза адреналин. Ето че приключението започна. Всичко беше като на филмова лента. Бяхме далеч от дома и очаквахме неочакваното, а неочакваното дойде щом кацнахме на летището във Валенсия. Доста време ни трябваше, за да осъзнаем, че сме стъпили на испанска земя, всичко около нас звучеше и изглеждаше различно. Хотелът ни беше в центъра на Валенсия. Бяхме толкова изненадани от това, което виждаме. Разглеждахме, снимахме и се радвахме на действителността. В 22:00 трябваше да сме в хотела, но тъй като това е часът, в който испанците вечерят беше много оживено. Ресторантите до хотела ни бяха пълни, на всяка

маса имаше традиционната „paella“. Нещо, което ни направи огромно впечатление, беше живата музика. Тя беше тази, която ни накара да се усмихнем за последно преди да се приберем. Всеки си отиде по стаите и заспахме.

Слънцето лека-полека изместваше луната и в един момент алармите ни звъннаха. Цялата група задръжно излязохме да закусим. Хапнахме нещо толкова „просто“, но толкова

вкусно - тапас с домати. И ето започна нашият втори ден – отново отидохме до центъра, направихме си много снимки и закрачихме напред. Посетихме две катедрали – Santa Catalina и Santo Grial. Те бяха изключително красиви и много добре съхранили историята на една нация. Дойде време за обяд и ние си харесвахме един ресторант. Докато се опитвахме да осъществим смислен разговор със сервитьора, той се оказа българин, бързо ни настани и обслужи. Нахранихме се с традиционната „paella“ и тръгнахме бързо-бързо, защото трябваше да хванем влака за да стигнем до Картахена. Последваха 4 часа отегчителен път. По време на пътя едни си говореха, други спяха, а трети слушаха музика. В Картахена бързо намерихме нашия хотел. На рецепцията ни посрещнаха с усмивка, дадоха ни ключовете и се запътихме към стаите си. В асансьора срещнах две момичета на нашата възраст по пижами и чорапи. Любопитството надделя и ги попитах, дали случайно са от проекта „Коменски“. Отговорът беше „да“ след, което последва запознанство и се оказа, че те са от френската група.

На следващия ден се срещнахме и с останалите групи. Оказа се, че всички са много симпатични, разбирахме се лесно и мислехме по един и същи начин. В училището Сан Исадуро имаше среща с директора. След това испанската група трябваше да ни разведе из Картахена. Показаха ни старото кметство, амфитеатърът и останки от Римската

империя. Направихме си групови снимки и се върнахме отново в училището, където всяка от групите трябваше да напише правила и очаквания относно отношенията ни до края на престоя. Вече бяхме изключително изморени, но ни очакваше международен пикник, в който всяка група трябваше да почерпи останалите с традиционни продукти от своята страна. Отново се върнахме към задачите си и представихме рекламите и презентациите за мляко и положително и отрицателно въздействие на рекламите върху младите.

Третия прекарахме така: испанската група беше измислила много интересни игри, разделихме се на групи и забавлението започна. След това се отправихме към стаята за изкуства, където на всяка група бяха раздадени части от логото на проекта. Задачата ни беше да ги оцветим и да ги поставим всички заедно в рамка, а след това и да се подпишем. Нашите госпожи представиха презентация на тема „Пазаруване онлайн“, но тъй като не трябваше да забравяме, че все пак това е ученически проект, ни раздадоха тестове базирани на изнесената презентация.

Четвъртият ден от пребиваването ни в Испания се падна на 14 февруари - „Денят на влюбените“. Отидохме на екскурзия до град Мурсия, където видяхме музея Santa Clara,

Мюсюлманската стена. Испанската група организира флашмоб, чрез който да заинтересува минувачите относно проекта. Когато се прибрахме в Картахена, освежихме се и се приготвихме за маскения бал - последната ни вечер заедно. Този бал беше изключително забавен: всяка държава представи свой национален танц и не пропуснахме шанса да потанцуваме нашумелия Гангнамстайл.

Последният ни ден в Сан Исадуро приключи много бързо. Започнахме с представянето на комикса, след което минахме към няколко забавни игри. Учителите ни се събраха за да обсъдят проекта. После изгледахме филмчето, което беше изготвил словенският учител. Дойде моментът, в който трябваше да се разделим. Разплакани започнахме да се прегръщаме за довиждане. Вечерта се събрахме като за последно, за да си разменим скайповете и фейсбуците.

На шестия ден хванахме отново влака до Валенсия. При пристигането си във Валенсия отново отседнахме в Алектанте. Оставихме багажа и излязохме, за да се разходим. Разходихме се в един парк, който преди е бил корито на река, която често заливала Валенсия и поради тази причина реката била преместена извън града.

В последния, седми ден ние тръгнахме към Океанариума - най-големият в Европа. Пътят беше през парка, където се натъкнахме на Гъливер - което е един вид голяма пързалка. Позабавлявахме се и продължихме към „водният свят“. Когато най-накрая го намерихме разбрахме, че всички билети са изкупени и е невъзможно да влезем в този ден. Вероятно трябваше да бъде да се натъжим, но не стана така. Именно това беше още едно от нещата, които ни мотивира да се върнем отново в Испания. Всичко останало е история.

Като цяло проектът ни научи на много, за нас той беше успешен. Научи ни как да работим в екип, да общуваме по-добре помежду си. Този проект остави трайна следа в нашият живот и ни срещна с нови приятели от 7 европейски държави.

Михаела, Пламена, Недялко, Илиан.

10 - 17 Февруари 2013 г.

